

Στην προσφυγιά με ένα κομμάτι ρούχο - Τα συγκλονιστικά βιώματα των ασυνόδευτων του '74 (Εικόνες)

/ Γενικά Θέματα

«Έκλαιγα γιατί άκουγα τα αεροπλάνα που έσχιζαν τον ουρανό και βομβάρδιζαν την Αμμόχωστο», περιγράφει για την εισβολή ως την παιδική της ανάμνηση. Η ζωή τους, όπως την ήξεραν, είχε πια καταρρεύσει σαν χάρτινος πύργος. Μην έχοντας πού να πάνε και πώς να επιβιώσουν, οι οικογένειες τους με ανασφάλεια και πόνο τα έστειλαν, ασυνόδευτα και ευάλωτα, αμούστακα ακόμη, να φιλοξενηθούν στην Ελλάδα. Είναι το μόνο όμορφο σημείο στην τραγωδία τους, καθώς βρήκαν αγάπη και αλληλεγγύη. Τους υποδέχθηκαν σαν ήρωες, μια λαοθάλασσα ανθρώπων του μόχθου. Έκαναν φίλους ζωής, αλλά και κουμπαριές. Για τις συγκλονιστικές τους ιστορίες, την αναπάντεχη συνάντηση με την Τζένη Καρέζη (η οποία ήταν άγνωστη μέχρι σήμερα), τα γράμματά τους, μίλησαν τα ίδια τα προσφυγόπουλα του '74 σε εκδήλωση που συνδιοργάνωσαν η Πρεσβεία της Ελλάδος στην Κύπρο και ο Σύνδεσμος Ασυνόδευτων Φιλοξενηθέντων Παιδιών στην Ελλάδα 1974-1979.

«Η εισβολή μας βρήκε στο σπίτι ευτυχισμένα παιδιά, καθώς ξημέρωνε του Προφήτη Ηλία και γιόρταζε το χωριό μου. Περιμέναμε το πανηγύρι», ανέφερε η

Άννα Αθανασίου-Σείσου με καταγωγή από τους Στύλλους Αμμοχώστου. «Έγινε επιστράτευση, έφυγε ο μεγάλος μου αδερφός για το στρατό. Ήμασταν οκτώ αδέρφια. Στο σπίτι, όλοι, μεγάλοι - μικροί, κλαίγαμε. Η μαμά μου, που από το βράδυ είχε γεμίσει τους φούρνους φαγητά για τη γιορτή, τα μοίραζε, στο χωριό, στους πολιτοφύλακες, για να φάει ο κόσμος».

Στο σπίτι τους, συνεχίζει, ήρθαν πρόσφυγες από την Κερύνεια. «Μείναμε μαζί με αυτούς τους ανθρώπους, μέχρι τη δεύτερη εισβολή, 14 Αυγούστου, οπότε φύγαμε κι εμείς από το χωριό μας. Η μαμά μου είχε τη φαινή ιδέα να βάλει αλεύρι να ζυμώσει, να φουρνίσει, να ξεφουρνίσει. Δεν πίστευε ότι θα φεύγαμε! Εγώ, μικρό παιδί, έκλαιγα γιατί άκουγα τα αεροπλάνα που έσχιζαν τον ουρανό και βομβάρδιζαν την Αμμόχωστο».

Τελικά μπήκαν στο αυτοκίνητο, πήραν και κάτι γέροντες μαζί τους, και ξεκίνησαν για τις Βάσεις των Άγγλων και την Ξυλοφάγου, όπου είχαν κουμπάρους. Τους φιλοξένησαν με αγάπη, όμως μη θέλοντας να είναι βάρος παρακάλεσαν και τους παραχωρήθηκε μια παράγκα που είχαν για τα γουρούνια. Την καθάρισαν, έβαλαν κάτω σανό, όμως τον Σεπτέμβρη με τις πρώτες βροχές άρχισε να μπάζει νερά.

Όταν έφτασε η εγκύκλιος από την Ελλάδα για να φιλοξενηθούν παιδιά και να πάνε σχολείο, η οικογένεια προβληματίστηκε. Αποφάσισαν να στείλουν, αρχικά, τα τρία μικρότερα αδέρφια. «Εμένα, που ήμουν 11 χρονών, τον αδελφό μου Ηλία, 9 ετών και τον αδελφό μου Σάββα, 7. Μας έδωσαν πολύ λίγα πράγματα, ένα κομμάτι ρούχο, μια πετσέτα, ένα εσώρουχο».

Στο λιμάνι στη Λεμεσό έκλαιγαν όλοι. «Βγήκαμε στο πλοίο και κουλουριαστήκαμε

σε μια γωνιά. Βλέπαμε μόνο τα κεφαλάκια των παιδιών, δεν είχε ενήλικες. Τα αδέρφια μου, μου είχε δώσει η μαμά μου εντολή να τα προσέχω, γιατί ήμουν η μεγάλη».

Από τον Πειραιά τους πήραν λεωφορεία για τον νομό Ηλίας. «Κατεβαίνοντας από το πλοίο μας περίμεναν κάποιοι κύριοι με κασόνια που είχαν κόκκινα μήλα. Εντυπωσιάστηκα τόσο που δεν τόλμησα να το φάω, το κρατούσα για μέρες γιατί στις περιοχές μας δεν υπήρχαν τέτοια μήλα, ήταν τα πράσινα».

Έξι ώρες ταξίδεψαν για Πελοπόννησο. «Σε κάποια χωριά σταματούσαν τα λεωφορεία διότι ο κόσμος ήταν στους δρόμους. Μας χειροκροτούσε, μας έδιναν σοκολάτες, καραμέλες, οτιδήποτε. Για να μας ευχαριστήσουν μας φώναζαν ότι μας αγαπάνε. Ήταν κάτι πρωτόγνωρο».

Έφτασαν στην πλατεία του Πύργου, «θάλασσα ο κόσμος που μας περίμενε για να μας πάρει σπίτι του». Η μητέρα της την είχε συμβουλέψει, ως κορίτσι, να πάει κάπου που θα είχε πολλά παιδιά. Εκείνη κρατούσε τα αδέρφια της, όμως, κάποια στιγμή χαλάρωσαν τα χέρια της.

Ο μικρός, ο Σάββας, τράβηξε έναν κύριο από το σακάκι και του είπε να τον πάρει μαζί του, όπως και τον αδελφό του. Τα δύο αγόρια κατέληξαν, τελικά, στο ίδιο χωριό σε δύο ξεχωριστά σπίτια. «Εκεί ξεκίνησε ο Γολγοθάς μου. Έχασα τα παιδιά. Τι θα έκανα; Η μάνα μου περίμενε γράμμα».

Η ίδια κατέληξε στο Καρακάνδειο Ορφανοτροφείο, σε καλές αλλά και αυστηρές συνθήκες. «Δεν νιώσαμε ότι φύγαμε από τους γονείς μας», υπογράμμισε, όμως η ίδια παρέμενε στεναχωρημένη για τα αδέρφια της. Μια μέρα, ενώ είχαν αρχίσει τα μαθήματα, άκουσε την κυπριακή διάλεκτο. Ήξερε πως ήταν τα αδέρφια της. «Πετάχτηκα από το θρανίο. Έσκισα το πόδι μου και αιμορραγούσε. Βρήκα τα αδέρφια μου, φωνάζω στο δάσκαλο. Τους βλέπω τελικά στον διάδρομο, έτρεχαν κι αυτοί έρχονταν προς τα πάνω μου. Εξελίχθηκε σύγχρονη τραγωδία. Κλάματα, αγκαλιές, φιλιά». Οι ανάδοχοι της είπαν ότι θα τα πήγαιναν τα παιδιά για να τα βλέπει, με την επικοινωνία τους να διατηρείται μέχρι σήμερα.

Όταν επέστρεψαν στην Κύπρο, έμαθε πως η μάνα τους ήταν σαν να είχε κηδεία. Έκλεγε κάθε μέρα για τα παιδιά της και ζούσε ένα βάσανο. «Στους ανθρώπους που μας φιλοξένησαν χρωστάμε ευχαριστώ και δεν ξεχνάμε το καλό που μας έκαναν», κατέληξε.

Η συνάντηση με την Τζένη Καρέζη και οι λωτοί

«Εγώ δεν ήμουν και τόσο τυχερός. Μεταφέρθηκα στη Θεσσαλονίκη, στο Παπάφειο Ορφανοτροφείο», ανέφερε ο Κύπρος Κυπριανού από την κατεχόμενη Κατωκοπιά Μόρφου. Από την Κύπρο έφυγε ο ίδιος 12 ετών και ο αδελφός του Γιώργος, 9 ετών, τον οποίο πήρε κοντά της μια οικογένεια.

«Έφυγα από μια οικογένεια με εννιά παιδιά και από ένα χωριό και βρέθηκα σε μια μεγαλούπολη, έγκλειστος στο ορφανοτροφείο». Μια Κυριακή -ήταν οι μόνες ελεύθερες ημέρες- κάθισε περίλυπος κάτω από τον Λευκό Πύργο, αφού του είχαν πια τελειώσει τα λιγοστά χρήματα που του έδωσε ο πατέρας του και «έβλεπα τα παιδάκια με τους γονείς τους, να τους αγοράζουν σοκολάτες, παγωτά, γλειφιτζούρια». Τότε, του μπήκε η ιδέα να βρει δουλειά.

«Ανακάλυψα ότι ένα ξενοδοχείο στην Εγνατία Οδό ήθελε ένα μικρό για τις βαλίτσες. Η δυσκολία ότι απαγορεύονταν να βγαίνουμε καθημερινές. Έτσι, το έσκαγα! Πηδούσα τον τοίχο, έφευγα από την Τούμπα, έπαιρνα το λεωφορείο και έφτανα, εκεί δίπλα, στην Πλατεία Αριστοτέλους».

Τις πρώτες μέρες της δουλειάς του, τον φωνάζει η υποδοχή για μια πελάτισσα. «Ήταν μια κυρία με αυτοκίνητο. Πήγαμε κάτω στο υπόγειο και βλέπω στο πίσω κάθισμα μερικά πράγματα. Προσέτρεξα για να βοηθήσω. Οπότε βλέπω κάτι κόκκινα, έμοιαζαν με ντομάτες. Τη ρωτώ “ντομάτες;”. “Όχι ρε σύ. Λωτοί είναι”, μου απαντά. Η αλήθεια, στην Κύπρο τότε δεν ξέραμε τι είναι οι λωτοί. Με ρωτά “Νησιώτης; Νησιώτης;”. Της απαντώ “Κύπριος”. “Και τι κάνεις εδώ αγόρι μου;”, με

ρωτά».

Της εξηγεί τότε ότι 50 Κύπριοι φιλοξενούνται στο Παπάφειο Ορφανοτροφείο. «"Άστα κάτω αγόρι μου, άστα κάτω. Οι γονείς σου ζουν;"», με ρωτά. "Αδέρφια έχεις;" και επιμένει: "Άστα κάτω". Με αγκαλιάζει, ανεβαίνουμε στην υποδοχή και με μαλώνει ο άνθρωπος που δεν βοηθώ. Του εξηγώ πως δεν με αφήνει και εκείνη ρωτά αν μπορεί να κρατήσει λίγο το παιδάκι».

Στο δωμάτιο η κυρία του προσφέρει σοκολάτες, χρήματα και του προτείνει να τον πάρει μαζί της στην Έδεσσα. Ήταν τέτοια η επιθυμία της, που εξασφάλισε άδεια για το παιδί και από το ξενοδοχείο. «Κατεβαίνοντας στη ρεσεψιόν με ρωτούν: "Ξέρεις ποια είναι αυτή;". Δεν γνώριζα. "Η Τζένη Καρέζη"».

Πηγαίνοντας πίσω στο ορφανοτροφείο ανακοίνωσε στα υπόλοιπα παιδιά ότι θα τους επισκεφθεί η Τζένη Καρέζη, στην οποία ετοίμασαν μια θερμή υποδοχή. Κράτησε την υπόσχεσή της, σημειώνει ο κ. Κυπριανού. Έβγαλαν φωτογραφίες στους καταρράκτες, έκαναν βόλτες, πήγαν σε εστιατόριο.

Πολλά χρόνια αργότερα, ίσως και 15, και αφού είχε αποβιώσει η Καρέζη, ο κ. Κυπριανού επισκέπτεται την Αθήνα και πάει σε θεατρική παράσταση του συζύγου της, Κώστα Καζάκου. Αποφάσισε, μάλιστα, να τον αναμένει μετά την παράσταση για να τον συγχαρεί και να του πει για εκείνο το περιστατικό.

Ο Καζάκος, τότε, του ζήτησε να τον συντροφεύσει για φαγητό, διότι του έχει και μια έκπληξη. «Με πήρε σπίτι του και στα δεξιά της πόρτας βλέπω ένα έπιπλο με οικογενειακές φωτογραφίες. Στη μέση ήταν μία φωτογραφία, ο Κύπρος με την Τζένη αγκαλιά στους καταρράκτες. "Σε είχε στην πιο περίοπτη θέση από ό,τι βλέπεις"», ανέφερε συγκινημένος.

Ο κ. Κυπριανού, είπε υπογραμμίζοντας ότι δέχθηκαν πολύ αγάπη από όλους και ότι τα σπίτια των Θεσσαλονικιών ήταν ανοιχτά. «Διατηρούμε ακόμη δεσμούς», είπε με ένα μεγάλο ευχαριστώ.

Βροχή από παιδικά γράμματα

«Τα παιδιά τα δικά μας ήρθαν με το καράβι “Οινούσαι”. Αναπτύχθηκαν πολύ ωραίοι δεσμοί», ανέφερε η Φωτεινή Δημοτζίκη, εκπρόσωπος της Παιδόπολης Ωραιοκάστρου, όπου φιλοξενήθηκαν 50 Κυπριόπουλα.

Ο αποχαιρετισμός, όμως, ήταν επώδυνος. «Στον σταθμό τα μικρότερα έκλαιγαν με λυγμούς. Τα μεγαλύτερα μας παρηγορούσαν: “Μην κλαίτε, εξάλλου θα έρθετε και εσείς στην Κύπρο. Το υποσχεθήκατε”. Εκεί στο σταθμό τους καμάρωνα. Λεβέντες στο σώμα, μα πιο πολύ στην ψυχή».

Οι σχέσεις τους, υπογραμμίζει, φαίνονται και στα γράμματα των παιδιών. «Αυτή την αλληλογραφία, η οποία ήρθε βροχή μετά το 1975 όπου επέστρεψαν στην Κύπρο, την κρατώ μέχρι σήμερα ως τα πολύτιμά μου. Τα παιδιά στα γράμματά τους μιλούν για το βίωμα το δικό τους και των οικογενειών τους». Ήταν γεμάτα αγάπη και υποσχέσεις ότι δεν θα τους ξεχάσουν ποτέ.

«Δεν παρέλειπαν ποτέ, μέσα στον ζόφο της προσφυγιάς που ζούσαν και με λειψή, συχνά, την οικογένεια τους, να μας δίνουν ευχές για υγεία και χαρά σε εμάς και τις δικές μας οικογένειες. Κι ας μην είχαν οι ίδιοι καμιά ελπίδα να ζήσουν τίποτα από αυτά που εύχονταν σε εμάς».

ΒΑΡΘΟΛΟΜΙΟ (1974-1975)
NK51

Έναστρος ουρανός αλληλεγγύης η Ελλάδα

«Αν είχαμε μπροστά μας ένα χάρτη της Ελλάδας και τοποθετούσαμε έναν αστερίσκο στις περιοχές που φιλοξενήθηκαν Κυπριόπουλα, τότε η Ελλάδα θα έμοιαζε με έναστρο ουρανό. Ηλεία (σ.σ. όπου βρέθηκε η ίδια), Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Καβάλα, Τρίκαλα, Ιωάννινα, Φλώρινα, Βόλος, Μεσολόγγι, Πάτρα, Ζάκυνθος, Τρίπολη, Κρήτη, Κάλυμνος, Χίος», ανέφερε η γραμματέας του Συνδέσμου Ασυνόδευτων Φιλοξενηθέντων Παιδιών της Ελλάδας και συγγραφέας του βιβλίου «Ευχαριστώ», Νιόβη Κερκίδου.

Πρωτοστάτης, όπως υπογράμμισε, αυτής της αφειδώλετης προσφοράς, υπήρξε ο Μητροπολίτης Ηλείας και Ωλένης, Αθανάσιος Α', ο οποίος σε τηλεγράφημα του προς την Κύπρο προσέφερε 500 υποτροφίες σε μαθητές της Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης, οι οποίες περιλάμβαναν φοίτηση και φιλοξενία σε οικοτροφεία και οικογένειες του νομού.

Το παράδειγμα του Μητροπολίτη ακολούθησαν ο Εθνικός Οργανισμός Πρόνοιας με 290 υποτροφίες, το υπουργείο Γεωργίας της Ελλάδας με 20 θέσεις σε Γεωργικές Σχολές, το υπουργείο Κοινωνικής Πρόνοιας σε συνεργασία με την Υπηρεσία Μερίμνης και Αποκαταστάσεως Εκτοπισθέντων με τοποθέτηση 123 κοριτσιών και 100 αγοριών σε ιδρύματα, καθώς ακόμη αρκετοί φορείς και ιδιώτες.

«Τα Κυπριόπουλα ταξίδεψαν χωρίς προσωπικά έγγραφα αλλά με ομαδικό πάσο, όπου αναγράφονταν 25 ονόματα. Βασικό κριτήριο ήταν τα παιδιά να είναι προσφυγόπουλα σχολικής ηλικίας, 6 με 17 ετών», σημειώνει η κ. Κερκίδου.

Η Ελλάδα εκείνη την εποχή, όπως εξηγεί, διέθετε δομές φιλοξενίας όχι όμως αρκετές για να καλύψουν τις ανάγκες, γι' αυτό κάποια κέντρα μετατράπηκαν σε ιδρύματα, ενώ πολλά από αυτά ήταν υπερπλήρεις.

Στην Ηλεία, σημειώνει ακόμη, συναντάμε το μεγαλύτερο αριθμό αναδοχής παιδιών, ο οποίος βάσει επιστολής του Μητροπολίτη Αθανάσιου 12/10/1974 ανέρχεται στα 456.

Όσον αφορά στην υποδοχή, η κ. Κερκίδου υπογραμμίζει ότι εκπαιδευτικοί και μαθητές καλοδέχθηκαν τα προσφυγόπουλα και προσπάθησαν να τα στηρίξουν. Βέβαια, υπήρξαν και οι εκπαιδευτικές δυσκολίες καθώς η κυπριακή διάλεκτος δυσχέραινε την επικοινωνία και προκάλούσε, όπως αναφέρει, εμφανές πρόβλημα και στον γραπτό λόγο.

«Αρκετά παιδιά παρουσίαζαν έλλειψη συγκέντρωσης λόγω της τραυματικής

εμπειρίας του πολέμου και σε κάποιες περιπτώσεις γίνονταν εριστικά».

Εκείνη την πρώτη χρονιά φιλοξενήθηκαν, βάσει των επίσημων στοιχείων, γύρω στα 2.000 παιδιά. Με το τέλος της σχολικής χρονιάς 1974 -1975 άρχισε ο επαναπατρισμός, ενώ αρκετά ζήτησαν όπως συνεχίσουν τη φοίτηση στην Ελλάδα για ακόμη ένα χρόνο. Πολλά παιδιά επέστρεψαν πλοϊκώς τον Ιούλιο του 1975. «Η προσφορά, όμως, συνεχίστηκε. Κυπριόπουλα φιλοξενήθηκαν και φοίτησαν σε ελληνικά σχολεία μέχρι το 1978 - 1979».

«Ο πραγματικός αριθμός των παιδιών που φιλοξενήθηκαν, παραμένει μέχρι και σήμερα, άγνωστος», τόνισε.

Κατά τη διάρκεια της φιλοξενίας, αναφέρει η κ. Κερκίδου, αρκετοί Ελλαδίτες ζήτησαν να υιοθετήσουν Κυπριόπουλα, όμως, η πλειοψηφία των αιτημάτων απορρίφθηκε λόγω νομοθεσίας.

«Γνωρίσαμε την αυθεντική ελληνική ψυχή», σημείωσε και κατέληξε πως «είμαστε βαθιά ευγνώμονες» καθώς δεν συνάντησαν μόνο ανθρώπους στην Ελλάδα, αλλά ευεργετήθηκαν από ηθικές και πνευματικές αξίες.

Αγώνας των τότε παιδιών στο ΕΔΑΔ

Την προετοιμασία προσφυγής στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (ΕΔΑΔ) εναντίον της Τουρκίας, με τη συνδρομή της Γενικής Εισαγγελίας, «καθώς τα εγκλήματα δεν παραγράφονται ποτέ», ανακοίνωσε ο πρόεδρος Συνδέσμου Ασυνόδευτων Φιλοξενηθέντων Παιδιών στην Ελλάδα 1974-1979, Ανδρέας Θεοδοσίου, κάνοντας αναφορά και σε πληθώρα άλλων δράσεων τους.

Όσον αφορά στα παιδιά του 1974 που βρήκαν, προσωρινώς, μια άλλη πατρίδα στην Ελλάδα, σημείωσε ότι δύο μήνες μετά την εισβολή ο αριθμός τους ανερχόταν σε 2.000 με βάση τα επίσημα στοιχεία της εποχής. «Αυτός ο αριθμός στην πραγματικότητα ξεπερνά τις 5.000», υπογράμμισε και πρόσθεσε ότι όλα αυτά τα παιδιά βρήκαν καταφύγιο σε δημόσια και εκκλησιαστικά ιδρύματα, οικοτροφεία, ορφανοτροφεία και ανάδοχες οικογένειες. «Δεν μας ξεχώρισαν από τα δικά τους παιδιά, δικαίως τους αποκαλούμε οι περισσότεροι πατέρα και μητέρα. Εμένα με φιλοξένησε οικογένεια με επτά παιδιά και ένας εγώ οκτώ και δύο οι γονείς, δέκα. Σε μια Ελλάδα που βίωνε τα δικά της προβλήματα».

Για αυτό και κάλεσε τα μέλη του Συνδέσμου να σκεφτούν σοβαρά να γίνουν και εκείνα με τη σειρά τους ανάδοχοι γονείς, καθώς πολλά παιδιά στην Κύπρο αναμένουν μια οικογένεια. Πριν κατέβει από το βήμα, παρέδωσε τιμητική πλακέτα

στο Πρέσβη της Ελλάδος στην Κύπρο και στην σύμβουλο της Πρεσβείας, Ελένη Μπισμπικοπούλου, για τη στήριξή τους.

Η υπουργός Παιδείας, Αθηνά Μιχαηλίδου, απευθύνοντας χαιρετισμό εκ μέρους του Προέδρου της Δημοκρατίας, αναφέρθηκε στην τραγωδία του 1974 και στη σκληρότερη δοκιμασία που αντιμετώπισε η Κύπρος, έχοντας όμως ως συμπαράστατη τον αδελφό ελληνικό λαό. Η πρωτοβουλία να μεταφερθούν δεκάδες Κυπριόπουλα στην Ελλάδα, αγκαλιάστηκε με θέρμη, είπε. «Εκείνα τα παιδιά, φεύγοντας κυνηγημένα ως πρόσφυγες από την Κύπρο, ένιωσαν στον μεγαλύτερο βαθμό την αλληλεγγύη, τη μεγαλοψυχία και την αγάπη του ελληνικού λαού». Το σημαντικότερο, σημειώνει η Υπουργός, είναι ότι στην Ελλάδα τα παιδιά «κατάφεραν να ξεθωριάσουν επώδυνες θύμισες και να δημιουργήσουν νέες αναμνήσεις και ακατάλυτες σχέσεις ζωής, που διατηρούνται δυνατές και ακλόνητες στο πέρασμα του χρόνου».

Ο Πρέσβης της Ελλάδος στην Κύπρο, Ιωάννης Παπαμελετίου, αναφέρθηκε, μεταξύ άλλων, στην ανιδιοτελή αγάπη με την οποία υποδέχθηκαν και φιλοξένησαν τους ανήλικους πρόσφυγες του 1974. «Χρέος και συνάμα καθήκον μας είναι να διατηρήσουμε άσβεστη τη μνήμη αυτής της πράξης, να προστατεύσουμε και να ενισχύσουμε τους άρρηκτους, αδελφικούς δεσμούς Ελλάδας και Κύπρου. Αδελφικοί δεσμοί που επιβεβαιώνονται καθημερινά», ανέφερε, καθιστώντας το Κυπριακό την κορυφαία προτεραιότητα της πολιτικής της Ελλάδος. Διαβεβαίωσε, παράλληλα για τη διαρκή συνεργασία και τη στήριξη Ελλάδας στις προσπάθειες του Προέδρου της Δημοκρατίας για την επανέναρξη των συνομιλιών και τη δημιουργία προϋποθέσεων επίλυσης του Κυπριακού.

ΑΝΑΔΟΧΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ - ΠΥΡΓΟΣ ΗΛΕΙΑΣ 1974 - ΝΚ52

